

overholde de standarder, der er højere end de fælles mindsteregler. Det modsatte – at gå bagud – kan dog ikke være tilladt, fordi man dermed bryder en indgået international aftale, og i så fald må man træde ud af de relevante fora eller aftaler indgået i OES-regi.

OES-medlemslande må ligeledes under ingen omstændigheder overtræde de forpligtelser, der påhviler OES i FN. Hvad angår reglerne i FN må OES dog selvfølgelig – ligesom inden for OES – have retten til at gå foran.

OES udgør en fleksibel struktur for europæisk samarbejde. Strukturen under OES skal sikre, at der kun bliver lavet regler på de områder, hvor de enkelte lande mener, det er relevant for de konkrete problemer, der skal løses, og som selvfølgelig kan være nok så komplekse som f.eks. flygtningeproblemer eller fattigdomsbekæmpelse, miljø eller økonomisk vækst.

Dette vil yderligere – og i modsætning til i det nuværende EU – betyde, at de enkelte landes befolkninger under OES vil have langt større mulighed for at påvirke udformningen af politikken under OES, fordi den politiske kamparena flyttes fra et overnationalt system (EU) til de enkelte stater. Hermed bliver det nemmere at undgå den situation, at en politisk og økonomisk elite gennemfører politikker henover hovedet på folket i de enkelte lande, som vi ser det i dag i EU.

Effektivitet nås under OES ikke ved at stemme andre ned. Effektiviteten opnås derimod ved at sikre, at de politiske beslutninger bliver taget på de rigtige niveauer tilpasset det lokale, nationale eller regionale niveau. Herved undgås stiv og rigid one size fits all-lovgivning fra EU, hvor alle regler absolut skal gælde alle lande, selvom de nuværende EU-lande indbyrdes har mange forskelligheder. Samtidig er sandsynligheden større for, at der ikke fifles på de områder, hvor man i EU bare bliver stemt ned. I EU er der nemlig 117 måder, hvorpå man kan omgå en beslutning, selvom om man er blevet stemt ned – noget de enkelte landes embedsapparater er eksperter i. I OES vil henstillinger være det eneste, der kan besluttes med flertalsafgørelser.

At mellemstatsligt samarbejde både er muligt og nødvendigt illustreres ved, at EU i dag faktisk på en del områder nogle gange vælger ikke at skride til afstemning, fordi man ved, at en afgørelse, der for eksempel går imod vitale franske interesser, ikke vil blive accepteret af Frankrig –

flertalsafgørelser eller ej. Dette har flere gange været tilfældet med Frankrig i forbindelse med EU's handelssamarbejde med andre stater og organisationer under TEF artikel 133 (tidligere artikel 113). Selv når der således formelt er flertalsafgørelser, er der således reelt tale om mellemstatslige afgørelser.

Man kan også lade sig inspirere af den europæiske menneskerettighedskonvention, hvor de 46 lande i Europarådet har tilsluttet sig denne konvention, og hvor der er en domstol, der kan afsige bindende domme. Enhedslisten er en særdeles stærk tilhænger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Man kunne forestille sig lignende konventioner på andre områder, hvor de enkelte lande frivilligt tilslutter sig hele eller dele af konventioner inden for nogle af de områder, hvor der er allermost brug for internationale aftaler, f.eks. om miljø, selskabsskat og internationale regler om sociale rettigheder. Det er dog ikke nødvendigvis sådan, at der skal være en domstol, der i sidste ende kan banke de enkelte lande på plads. Det må være op til en konkret vurdering ud fra det konkrete område, der samarbejdes på.

Enhedslistens alternativ anvender mellemstatslige sanktioner. Hvis et land ikke overholder de indgåede aftaler, og hvis der ikke på nogen måde kan findes en fornuftig forhandlingsløsning, er det andre landes legitime ret inden for et givent aftalekompleks under OES at iværksætte økonomiske/handelsmæssige eller politiske/diplomatiske sanktioner og afstraffelsesforanstaltninger.

Inden sådanne afstraffelsesforanstaltninger kommer på tale, bør der dog foregå forhandlinger inden for rammerne af de mæglingsinstanser, OES stiller til rådighed, såfremt de uenige lande ikke kan blive enige uden inddragelse af OES' mæglingsinstans.

En kilde til konflikt kan f.eks. være, at et land har en selskabsbeskatning under det niveau, der er blevet aftalt i OES, og at dette land ikke er villigt til at hæve dette selskabsbeskatningsniveau. I dette tilfælde står det andre lande i OES frit for at lægge told og afgifter på importerede varer fra dette skattelyland, der modsvarer den skat, som selskaber ikke betaler i dette land.

Et andet eksempel kan være, hvis et land i OES ikke overholder de arbejdstagerrettigheder, der er aftalt på det mellemstatslige grundlag eller